

A patak fölötti légfolyosó

Volnék megint megsemmisült,

*ledobattatván valamely sziklaszélről,
elhúzok a világ üveggyapot-fészkei,
a szélben nyüszítő fatörzsek,
a dermedt vakondtúrások
felett,*

*egyazonos önmagam csuhéjával,
nem csonk, nem is csutka,*

*a patakhoz vetődöm,
vissza, a kukoricás mellé,
a láthatatlan légfolyosó oldalához,
amely magához ránt,
megpördít,
odadob a hídkorláthoz,
szemben a hihetetlen sodrással,
ahol nincsen szinte lélegzetvétel se,
csak a szédítő zúgás,
Hát hogyan! válaszolom,
s a kétméteres légrobajban
elrugaszkodván a korláttól
repülök a széliramban
a végtelen ürfolyosón*

*megsemmisülten,
érzékelném, hogy élek.*

